

„Deň ako z Rozprávky“

spomienky, neverila by som, ...Každodenná rutina. Kolotoč niekto tam hore pomýlil a my Sme však príliš slabí, alebo prázdnote nevyužitého času. neschopní zmeniť niečo na a poobzerajme sa. Z detí už sú všetko tak plynie ale naše vraj iba lacný hotel, v ktorom koniec, spomienok je na naozaj zapamätám. Vďaka dvom pani profesorkám sme zažili viac, oveľa viac, vlastne príliš. Zasiahli do svojho sveta preto, aby nám ukázali kus sveta. Nie pre seba, nie to nie! A práve preto píšem tieto slová. Možno

v Schönbrunne. Nádhera. Sme tak očarení, že hodina rozchodu nám nestačí. Hups, to je zlé – preto kapitánka nazýva veci pravými menami. Ale foto za to

...Nemám slov! Tie sú totiž príliš málo. Neznamenajú nič v porovnaní s tým, čo mám v duši. Sú iba úbohým pokusom vyjadriť, popísať...

No i napriek tomu nemôžem viac. Píšem totiž v mene celej výpravy.....

...Nádherný deň. Deň, ktorý si zapamätám dokonca. Zapísal sa medzi spomienkové. Tie sú veľmi dôležité. Vo chvíľach absolútneho prázdna a tak dokonalej ničoty nás totiž držia pri živote. Možno by som aj zabudla dýchať...keby som nemala svoje že som bola niekedy šťastná...

problémov a starostí, v ktorom je všetko tak šedé, hlúpe, nezaujímavé. Akoby sa za to nesieme následky. Možno musíme ten istý deň prežívať znova a znova. leniví, zanepoždnení alebo neviem akí, možno i nijakí... Všetko však zhorí v Len tak ľahostajne zahadzujeme príležitosť, ktorú máme vždy tak zadarmo. Sme svojich uponáhľaných životoch. Preboha!! Zastavme sa prosím aspoň nachvíľku dospelí ľudia, ktorí majú vlastné deti. Akoby však deti mali deti. Navonok duše sa nedokážu prispôbiť lacnej dobe, v ktorej sú nútené prežiť. Náš život je bývame len chvíľku. Zrazu kilá...Boli, bolo...nádherné.

vďaka sa odrazí v našich dušiach. Nebol to len popolník plný strach a nechut' ako väčšinou.

...Oplatilo sa vstať o pol piatej ráno. Vidieť Jurove zalepené oči a Majkove jedno väčšie ako druhé. Ale veď sa aj navoňali, čo je dosť moc, keďže sobota bola ďaleko. Ruksaky plné ambícií, že Viedenčanky sa pobláznia v momente, keď Juro vysloví „Trstie!“ K tomu všetkému ešte tak krásne modrooký šoférko Milanko a o jeho zadnostiach sa radšej nevyjadrujem.. S nadšením sme teda opustili Považskú Bystricu, v Púchove nastúpil zvyšok posádky kapitánky Katky Dudrovej a tras sa Viedeň!!

Náročná cesta plná cukríkov, smiechu, fotiek a konečne veterné mlyny. Nie, to nebol Práter ale Rakúsko. Spoločne sme zakričali Slowakia 4 – ever a už aj sme sa foťákovali

zbadáme, že je 7. mája 2008 si každodenného primálo, no naša sľubov, nevyhral

stálo...Prírodovedné múzeum, kde majú naozaj všetko, Parlament. Radnica, Hoffburg, zámok Belvedere, Opera, Stephansdom. Tu sme dostali opäť rozchod.

Poniektorí sedeli a len tak pozerali. Život tu je totiž úplne iný. Ľudia majú čas na svoje duše. Zastavia sa, len tak sa prechádzajú alebo sedia. Nič ich netrápi. Majú tak pokojné tváre. My papáme a robíme reklamu u jovi Brojovi, keďže tam takého nemajú. Samozrejme, komunikujeme výlučne len po nemecky, s čím samozrejme nemáme problém. Len Juro je sklamaný, žiadna totiž nepozná jeho rodnú dolinu. I cestou – nekonečnou cestou do Prátera to skúšal na každú sukňu. Márne však. Možno i preto po takmer hodinovej ceste ku kolotočom – vytriasol zo seba život. To bol teda sen, také kolotoče už asi nezažijeme. Budeme už asi dosť múdri a ponaučení, že už si nesadneme a nenecháme zo seba

dobrovoľne urobiť vydesené trosky s trasúcimi sa kolenami. Vraj, kto prežije Práter, pôrod

nebude nič neobvyklé. Po celom dni sme sa stretli s ujom šoférom a zablúdili sme i do nejakého veselého farebného paneláku, kde na streche rástli stromy. Čudní ľudia, fakt, len tak sedeli za oknom a mávali. Ako v zoo.

...Tak.....Slnko už zapadá, deň je u konca. Úprimne? Únava je výhovorkou, aby sme dospelejšími. Smútok a frustrácia, že tento deň zatvorili dvere modrého autobusu a naša spomienky, ktoré nám zabránia zabudnúť na zažili...

Únava zaplavila naše oči. vyzerali vyrovnanjšími a mal iba 24 hodín. Poslednýkrát sa rozprávka skončila. Máme však slnečný raj, ktorí sme tu spoločne

...Nevysloviteľná vďaka pani profesorkám a najmä kapitánke Katke, ktorá nám i mimo Viedne – tu v každodennej realite dokazuje, že vôľou sa sny nesnívajú, ale žijú v živote plnom spomienok. Svojou prácou, prístupom, vôľou sa stala našou hviezdou, ktorá nás posúva dopredu. Nie len ku veterným mlynom, ale do skutočného života.

V mene celej posádky ĎAKUJEM za každú sekundu, ktorú ste nám obetovali....